

Ζήτησθε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στιχ. 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΙΣΤΗΡΕΩΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 30 Σεπτεμβρίου 1957 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΒ'. 'Αριθ 270 Τμήτὴ Φύλλον Δρχ. 1

Γραφεῖα: 'Οδὸς Νέας 33 — 'Αθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

'Εξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησία δραχ. 30

'Εξωτερικοῦ: 'Εξάμ. δολ. 2.— Ἐτησία δολ. 4

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΧΩΡΙΣ ΧΡΙΣΤΟΝ

«Παραδιατριβαὶ διεφθαρμένων ἀνθρώπων τὸν νοῦν καὶ ἀπεστερημένων τῆς ἀληθείας νομιζόντων πορισμὸν εἶναι τὴν εὐσεβείαν. Ἀφίστασο ἀπὸ τῶν τοιοῦτων. Ἔστι δὲ πορισμὸς μέγιστος ἡ εὐσεβεία μετὰ αὐταρκείας» (Α' Τιμόθ. Στ' 5—7).

«Τοῦτο δὲ γέγνωσκε, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποὶ· ἔσονται γάρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεὺσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδότες, προπετεῖς, τετυφωμένοι φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρημένους. Ἐὰν τούτους ἀποτρέπου» (Β' Τιμόθ. 5, 1—5).

Λόγια βαρυσήμαντα! Γράφει πνευματικὸς πατὴρ πρὸς πνευματικὸν τέκνον! Γράφει ὁ Ἀθάνατος καὶ Μέγας Παῦλος πρὸς τὸν πολῦτιμον καρπὸν τῆς εὐσεβείας τῆς Εὐνίκης, τὸν ἀγιώτατον ἐπίσκοπον Τιμόθεον! Γράφει ὁ Παῦλος! Καὶ ὅταν γράφῃ ὁ Παῦλος, ὁ βαθυστόχαστος αὐτὸς ἀνατόμος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, τότε τὰ γραφόμενα ἀποκοτῶν αὐτομάτως μίαν πανανθρωπίνην ἐπικαιρότητα, μεταβάλλονται εἰς μίαν ἀλήθειαν αἰώνιου κύρους.

Τὴν σημασίαν τῶν λόγων αὐτῶν δύναται καὶ ὁ πλέον ἀπλοὺς νὰ ἀντιληφθῇ, διότι ἡ διατύπωσις δὲν ἔχει τὴν πολυπλοκὸν μορφήν ρητορικοῦ σχήματος ἢ ποιητικοῦ λαβυρίνθου, ἀλλ' εἶναι ἐναργὴς καὶ καθαρὰ, ὅπως ἀκριβῶς τὸ νεράκι δροσερᾶς πηγῆς.

Τὰ λόγια ὅμως αὐτά, μὲ τὴν δροσερὰν τῶν ἐνάργειαν καὶ κρυσταλλίνην καθαρότητα, δίδουν τὸ μέτρον τῆς ἀξίας τῶν χωρὶς Χριστὸν Χριστιανῶν,

δλων τῶν ἐποχῶν, ἰδιαιτέρως ὅμως τῆς ἰδικῆς μας.

Διανοίξατε λοιπόν, φίλοι ἀνωγνώσται, τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν ἀνωτέραν δυνατὴν διάμετρον διὰ νὰ ἴδωμεν ἀπὸ κοινοῦ τὴν εἰκόνα τῆς θρησκευτικότητος, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ἡ ἐποχὴ μας, ὁ τόπος μας.

Πολλοὶ θεωροῦν τὴν ἐποχὴν χρυσοῦν αἰῶνα τῆς ἱστορίας τοῦ Χριστιανισμοῦ! Καὶ σπεύδουν νὰ ἀποδείξουν τὴν ἀλήθειαν τοῦ συλλογισμοῦ τῶν ἀπαριθμούντες κατηχητικὰ σχολεῖα, θρησκευτικοὺς Συλλόγους, θεολογικὰς Σχολὰς, Θεολόγους, Ναοὺς, Ἐπισκόπους, θρησκευτικὰ περιοδικὰ! Ἰδοῦ, λέγουν, ἡ γλῶσσα τῶν ἀριθμῶν ἀποδεικνύει εὐγλώττως τὴν ἔκτασιν τῆς θρησκευτικότητος. Διὰ τοῦτο σεῖς τονίζετε εἰς τοὺς πλέον πενθίμους φθόγους τὰς ἱερεμιάδας Σας; Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ὁμολογοῦμεν τὴν ἔκτασιν τῆς θρησκευτικότητος! Διερωτώμεθα ὅμως πλήρεις ἀγωνίας: Ποῖον τὸ βάθος τῆς θρησκευτικότητος αὐτῆς; Ποῖον ἠθικὸν ἢ κοινωνικὸν μεταβολισμὸν ἐπιτυγχάνει ὅλον αὐτὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς πλῆθος τῶν ἐπαγγελομένων θεοσέβειαν προσώπων;

«Καιροὶ χαλεποὶ» συνθέτουν τὴν ἱστορίαν τοῦ αἰῶνος μας! καὶ «παραδιατριβαὶ διεφθαρμένων ἀνθρώπων» κατευθύνουν τὰ βήματα τῆς κοινωνικῆς δραστηριότητος! Παρατηρήσατε! Τὸ διαζύγιον, ὡς ἐπικίνδυνος καρκίνος, παραλβεῖ τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν καὶ ἐκθέτει εἰς μυρίους κινδύνους ἀθῶα πλάσματα! Ὁ δείκτης τῆς ἐγκληματικότητος ἀνέρχεται ἀνησυχητικῶς καὶ αἱ γοεραὶ κραυγαὶ τῶν θυμάτων ἐπισκιάζουν τὰς ἠθικολογίας τῶν ἱεροκηρύκων!

Ποῖον λοιπὸν τὸ βάθος τῆς θρησκευτικότητος τοῦ αἰῶνος μας; Ἰσχυρὰ συγκροτήματα, ὑπὸ τὴν προστασίαν ἰσχυρῶν, κινοῦνται διὰ τὴν ἀ-

νάπτουζιν τοῦ χριστιανικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ μονοπωλοῦν τὴν εὐσέβειαν, τὴν παιδείαν καὶ ἄλλα ἰδανικά. Ἐν τοσοῦτῳ ὅμως ἡ αἴγλη τῆς ἐπιφανείας ἀποτυφλώνει τοὺς περιέρχους, ὥστε νὰ καθίσταται ἀδύνατος ὁ ἐλεγχος τῶν βαθυτέρων σκοπῶν καὶ ἐπιδιώξεων τῶν συγκροτημάτων τούτων, αἱ δὲ θύραι κλείονται ἐρμητικῶς εἰς πάντα μὴ ἔχοντα ἐργασίαν!

Καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἡ ἔχουσα τὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀποστολήν; Ἡ Ἐκκλησία ἡ «Ἀυτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος» ἔχει περιορισθῇ μετριοφρόνως εἰς ὅ,τι δὲν ἔχει σχέσιν μετὴν κοινωνικὴν δραστηριότητα καὶ μετὸν παλμὸν τῆς δημιουργίας.

Προσφέρει τὴν τελετουργικὴν ποικιλίαν τῶν μυστηρίων, ἀντὶ αὐστηρῶς καθορισμένης διατιμῆσεως· ἐξασφαλίζει τὴν λαμπρότητα τῶν πανηγύρεων· ἐπιστρατεύει τοὺς πρίγκηπας τῆς εἰς διαφόρους συγκεντρώσεις καὶ δεξιώσεις χάριν τοῦ πλουτισμοῦ τοῦ πρωτοκόλλου καὶ τέλος.... θάπτει νεκροὺς καὶ...ζῶντας! Πέραν αὐτοῦ οὐδεμία ἐπαφὴ μετὰ τὴν λαϊκὴν ψυχὴν, οὐδεμία συστηματικὴ κατὰ τοῦ κακοῦ σταυροφορία, οὐδεμία ἐπαναστατικὴ προσπάθεια διὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων. Δι' αὐτὸ καὶ οἱ ἄνθρωποι παραμένουν «φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι ἀνόσιοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφλωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι».

Πατήσατε τὰ ἄκρον τοῦ ὄνυχος ἑνὸς «χριστιανοῦ» διὰ νὰ τὸν ἴδητε μεταβαλλόμενον εἰς Ἡφαίστειον! Στῆλιτεύσατε τὴν κακίαν, διὰ νὰ ἴδητε μύρια βέλη ἐνσφηνούμενα εἰς τὴν καρδίαν σας! βέλη ριπτώμενα ἀπὸ «θηρσκευομένων», Ἀποθαυμάζονται, χειροκροτοῦνται, ὅσοι ἔχουν ἀνεπτυγμένην τὴν ὑποκριτικὴν ἱκανότητα καὶ ὅσοι ἔχουν ἀσκηθῇ εἰς τὴν τέχνην τοῦ ξεσκονίσματος!

Λοιπὸν ;

Χριστιανοὶ χωρὶς Χριστόν! Ἰδοὺ ἡ θλιβερὰ διαπίστωσις! Ἡ εὐσέβεια ὄχι σκοπός, ἀλλὰ πορισμός! Ὁχι δύναμις, ἀλλὰ ἀπτηλὸν ἔνδυμα καλῶν ἀσχημοσύνην, ἔλκη καὶ τραύματα!

Ἡ ἀθλία αὕτη κατάστασις τοῦ ἀβαθοῦς, τοῦ ρηχοῦ χριστιανισμοῦ βασιλεύει μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως εἰς ὅλας τὰς ποικιλίας τῶν θηρσκευομένων τοῦ αἵωνος μας. Ἐλάχιστοι, ἀπείρως ἐλάχιστοι καὶ μεταξὺ τῶν ἱερωμένων καὶ μεταξὺ τῶν λαϊκῶν καὶ μεταξὺ τῶν νεοημερολογιτῶν καὶ μεταξὺ τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ἀπείρως ἐλάχιστοι εἶναι οἱ εὐσεβεῖς, οἱ πραγματικοὶ καὶ ἀνόθευτοι χριστιανοί! Οἱ χριστιανοί, εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ὁποίων βασιλεύει ὁ Χριστὸς καὶ ἡ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα εἰρήνη Αὐτοῦ.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι οἱ ἔμποροι τῆς εὐσεβείας καὶ οἱ διαστροφεῖς τοῦ γνησίου Χριστιανικοῦ πνεύματος! Τότε λοιπὸν, ποῦ στήριζεται ἡ μυστηριώδης δύναμις τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐπιζεῖ θριαμβευτικῶς τῶν ἀνθρωπίνων ἀθλιότητων;

Ὡ! μόνον εἰς τὴν μοναδικὴν Ἀγιότητα τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς!

Φίλε Ἀναγνώστα

Ἐπανάλαβε μετὰ προσοχῆς τὰ λόγια τοῦ Ἀγ. Παύλου· ἰδὲ εἰς τὸν καθρέπτην τῆς συνειδήσεώς σου, μήπως τὸ καπέλλο, ποῦ συνθέτουν τὰ ὑπέροχα αὐτὰ λόγια, ἐφαρμόζει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου. Μήπως εἶσαι χριστιανὸς χωρὶς Χριστόν. Δὲν ἔχει σημασίαν ἐὰν εἶσαι κληρικός, μοναχός, λαϊκός, θεολόγος, ἑγγαμος, ἄγαμος· σημασίαν ἔχει ἐὰν αἱ σκέψεις σου, τὰ αἰσθήματά σου, ἡ βούλησίς σου ἐκπηγάζουν ἀπὸ εὐσεβείαν.

Καλεῖσαι νὰ συμβάλῃς εἰς τὴν ἀναγέννησιν τοῦ τόπου· εἰς τὸν ἠθικὸν καθαρισμὸν τῆς ἐποχῆς! Εἶσαι ἄξιός τῆς κλήσεως αὐτῆς;

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ

ΜΕΤΡΑ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

(ΛΟΥΚΑ ΣΤ' 31-36)

Μὲ μιά χρυσὴ σκᾶλα ὁμοιάζει ἡ εὐαγγελικὴ περιουσία. Συνιστᾷ καὶ ὑποδεικνύει μίαν πνευματικὴν ἀνάβασι ἀπὸ τὰ ἀνθρωπινώτερα πρὸς τὰ πνευματικώτερα.

Ἡ βῆσις τῆς σκάλας αὐτῆς εἶναι τὸ μέτρο τῆς συμπεριφορᾶς μας πρὸς τὸν πλησίον· «καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως».

Πολὸ ἀνθρώπινο τὸ μέτρο καὶ βαθεῖα ψυχολογημένο.

Κάσε, ἄνθρωπε, σκέψου τί ἀπαιτεῖς ἀπὸ τὴν κοινωνία; Ἀπαιτεῖς βεβαίως ἀγάπην, σεβασμὸν, καλωσύνην, εὐκρίνεια καὶ τὰ παρόμοια.

Μὰ καὶ οἱ ἄλλοι, ἐπειδὴ ἀκριβῶς εἶναι ἄνθρωποι, τὸ ἴδιο ἀπαιτοῦν ἀπὸ σένα.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν λόγος ἄλλοι νόμοι καὶ ἄλλαι διατάξεις νὰ ρυθμίζουν τὴν συμπεριφορὰ σου. Αὐτὸς ὁ βασικὸς στοχασμός, αὕτη ἡ θεμελιώδης ἀλήθεια ἀρκοῦν καὶ ἐξασφαλίζουν ἀρμονία. Εἰς ἐκάστην περίπτωσιν ἐρώτα με εὐκρίνεια τὸν ἑαυτὸν σου: θὰ ἤθελα νὰ μοῦ τὸ κάνουν αὐτό; Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ μιλήσουν με τέτοιο τρόπο; Καὶ ἀναλόγως μετὰ τὴν συμπεριφορὰ, ποῦ θὰ ζητοῦσες ἀπὸ τοὺς ἄλλους, νὰ ρυθμίσῃς καὶ τὴν δική σου ἀπέναντι τῶν ἄλλων!

Ὡ! τότε κατανόησις καὶ εἰρήνη θὰ βασιλεύσῃ μετὰ τῶν ἀνθρώπων! Εὐλογία Θεοῦ!

Μά, σὰν ἄνθρωπος, ἡ ψυχὴ μου φουντώνει ἀπὸ μῖσος καὶ νοσταλγῶ ἐκδίκησι γι' αὐτόν, ποῦ με ἠδίκησε! Ἡ ἀγάπη στὸν ἐχθρό μου ὁμοιάζει μετὰ ἀδυναμία καὶ δημιουργεῖ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ φαιδροῦ! Τί νὰ κάνω;

Ἐπὶ ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ ἀγαθοποιεῖτε· Αὕτη εἶναι ἡ ἐπιτακτικὴ ἀξίωσις τοῦ Σωτήρος. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐπόμενο σκαλοπατὶ εἰς τὴν κλίμακα τῆς τελειότητος! Νὰ ἀπαντήσουμε μετὰ ἀγάπην στὸ μῖσος καὶ μετὰ καλωσύνην στὴν ἀδικία.

Τέτοια ἀγάπη δὲν εἶναι ἀδυναμία, ἀλλ' ἀνατά-

βλητος δ' ἄνθρωπος. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη στηρίζεται ἀκριβῶς στὴν κατανόησι τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Κάθε ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἀγαθός. Κάθε σφάλλμα, κάθε ἐλάττωμα, κάθε κακία εἶναι κι' ἓνας καρκίνος στὴν ψυχὴ! Μὲ ποιὰ λοιπὸν δικαιολογία θὰ μισήσω τὸν ἄρρωστο; ποῦ θὰ στηρίξω τὴν ἡθικὴ δύναμι νὰ τὸν ἐδικηθῶ γιὰ τὸν ἡθικὸ του καρκίνο ἢ τὴν ἡθικὴ του φυματίωσι;

Θὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα μικρόβια τῆς κακίας του, θὰ ἀμυνθῶ ἀπὸ τὴν λέπρα τῆς συκοφαντίας του; θὰ ἀποφύγω τὰ βέλη τῆς ραδιουργίας του.

Δὲν θὰ τὸν μισήσω ὅμως ποτέ! θὰ τὸν ἀγαπήσω.

Λέγουν γιὰ ἓναν ἀρχαῖο πολιτικὸ τῶν Ἀθηναίων, ὅτι κάποτε κάποιος τὸν ὕβριζε σκαιότατα στὸν δρόμο. Αὐτὸς δὲν τοῦ ἀπήντησε. Ἐκεῖνος ὅμως ἀπεθρασύνθη καὶ τὸν ἠκολούθει ὑβρίζοντάς τον. Ἔτσι ἔφθασαν στὸ σπίτι. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως εἶχε νυκτώσει.

Τότε ὁ εἰδωλολάτρης αὐτὸς πολιτικὸς, ποῦ δὲν εἶχε ἀπαντήσει οὔτε μὲ μιὰ λέξι, διέταξε ἓνα δοῦλο του νὰ ἀνάψῃ φανάρι καὶ νὰ οδηγήσῃ τὸν ὑβριστὴ του σπίτι του, γιὰ νὰ μὴ περιπλανηθῇ στὸ σκοτάδι.

Εἶναι γνωστὸ τὸ κατόρθωμα τοῦ ἥρωος τῶν «Ἀθλίων» τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ. Ὁ Γιάννης Ἀγιάννης εἶχε ἓνα ἀδυσώλητο ἐχθρό, τὸν Ἰαβέρη. Τὸν ταλαιπώρησε, τὸν ἐδίωξε, τὸν κηνύγησε μὲ πάθος. Κάποτε ὁ Ἰαβέρης ἔπρεπε στὰ νύχτια τοῦ Γιάννη Ἀγιάννη. Μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ τὸν ἐδικηθῇ! Τὸ αἰσθίνεται ὁ Ἰαβέρης καὶ τοῦ λέει ὑπερήφανα: Τώρα γδάρε με μὲ σουγιά! Μὰ ὁ Γιάννης Ἀγιάννης τὸν ἀφίνει ἐλεύθερο σὰν νὰ ἦτο εὐσεβέτης του: τὸ ἀποτέλεσμα; Αὐτοκτονεῖ ὁ Ἰαβέρης νικημένος ἀπὸ τὴν καλωσύνη!

Ἀπειρα τὰ παραδείγματα τῶν Ἀγίων, ποῦ ἡ γάλησαν τοὺς ἐχθρούς των καὶ ἐπάνω ἀπ' ὅλα τοῦ Σωτῆρος, ὅστις ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν, δηλαδὴ ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ, ἀπέθανε ἐπὶ Σταυροῦ χάριν ἡμῶν.

Χριστιανέ

Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ νόμισμά σου. Εἶναι δύναμις! Μ' αὐτὴν θὰ κερδίσης τὴν μάχη τῆς ζωῆς καὶ θὰ ἐξαγοράσης τὸν οὐρανό.

Κράτα τὴν ἀσπίδα τῆς προσοχῆς, γιὰ νὰ προφυλαχθῇς ἀπὸ τὴν κακία τῶν ἀνθρώπων.

Μὴ ρίξης ποτέ ὅμως βέλη ἐκδικήσεως. Ἀγάπα ὅλους. Μάθε στὴ ζωὴ νὰ βλέπης ὅ,τι φανερώνει ἡ ἀγάπη. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀξίωσις τοῦ Κυρίου καὶ τὸ σύμφερον σου.

Ἡ παράκλησις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὁφείλοντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ διαφόρους πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα δοφεῖλās, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς των. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιστάγας καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀγγράφωσι ὁρισθεὶς τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

ΠΕΡΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τρίτη ἀλήθεια, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ δέχεται καὶ ὁμολογῇ ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς εἶναι, ὅτι ὁ πάνσοφος, παντοδύναμος καὶ πανάγαθος Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν κόσμον διὰ τοῦ Υἱοῦ, ἢ Λόγου Αὐτοῦ. Τὴν ἀλήθειαν τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου διὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ μαρτυρεῖ ἡ ἁγία Γραφὴ τῆς Κ. Δ. λέγουσα «Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν» (Ἰωάν. α'. 3). Καὶ ἡ ἐν Νικαίᾳ δὲ Α'. οἰκουμένη συνόδος διατυπώσας εἰς τὸν ὅρον αὐτῆς τὰ: «Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ... ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο» δέχεται καὶ ὁμολογεῖ, ὅτι δημιουργὸς τοῦ κόσμου εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ Υἱὸς λοιπὸν τοῦ Θεοῦ ἐδημιούργησε τὸ σύμπαν, δηλαδὴ τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον δὲν βλέπομεν. Ἐδημιούργησε δὲ αὐτόν, ὅχι ἀπὸ κἄτι, τὸ ὁποῖον ὁ Πάνσοφος Θεὸς διέπλεσε, διέταξε, διεργάσθη, ὅπως συμβαίνει εἰς ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ ὕλικα τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν κατασκευάζομεν ἐκείνα τὰ ὁποῖα χρειαζόμεθα, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ μηδέν. Προσέτι πρέπει νὰ δεχώμεθα, ὅτι ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸ σύμπαν, ὅχι διότι εἶχεν ἀνάγκη τινὰ αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ πολλὴν ἀγαθότητα, καὶ ὅτι ὅχι μὲ κόπον ἐδημιούργησε πάντα, ὅπως συμβαίνει εἰς ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι μὲ κόπους κατασκευάζομεν ὅ,τι χρειαζόμεθα, ἀλλὰ μὲ μόνον τὸν λόγον Αὐτοῦ. Τῷ λόγῳ Κυρίου, λέγει ἡ ἁγία Γραφή, οἱ οὐρανοὶ ἐσσεργάσθησαν (ψλμ. λβ'. 6) καὶ ἀλλαχοῦ. Εἶπε καὶ ἐγεννήθησαν ἐνετείλατο καὶ ἐκτίσθησαν (Ψαλμ. ρη'. 5). Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν τάξιν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐδημιουργήθη τὸ σύμπαν, ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πιστεύει, ὅτι πρῶτον ἐδημιουργήθη ὁ ἀόρατος κόσμος, δηλαδὴ ὅλα αἱ οὐράναι δυνάμεις, ὑστερωτέρων δὲ ὁ κόσμος τὸν ὁποῖον βλέπομεν.

Καὶ οὐράναι μὲν δυνάμεις εἶναι αἱ διάφοροι τάξεις, αἱ ὁποῖαι περικυκλώνουν τὸν θρόνον τοῦ Ὑψίστου καὶ δοξολογοῦν χωρὶς κατάπαυσιν τὸ ὄνομα τοῦ παναγίου Θεοῦ. Αἱ κατώτεροι δὲ αὐτῶν φανερώουν τὸ θέλημα τοῦ ἁγίου Θεοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἢ ἐπιτελοῦν ἔργον φυλάκων τῶν ἀνθρώπων, ἐθνῶν καὶ πόλεων. Εἶναι δὲ αἱ οὐράναι δυνάμεις αἱ ἑξῆς, Ἀγγελοι, Ἀρχαγγελοι, Ἀρχαί, Κυριότητες, Δυνάμεις, Ἐξουσίαι, Θρόνοι, τὰ πολύμορμα Χερουβίμ, καὶ τὰ ἑξαπτέρυγα Σεραφείμ, ἀρχηγοὶ δὲ τούτων εἶναι ὁ Μιχαήλ, Γαβριήλ—Ραφαήλ καὶ 4 ἄλλοι (Τωβίτ ιβ'. 15).

Ἐκτὸς ὅμως τῶν οὐρανίων τούτων δυνάμεων, τοὺς ὁποῖους ὀνομάζομεν ἀγγέλους, ὑπάρχουν καὶ οἱ κακοὶ ἄγγελοι, τὰ πονηρὰ πνεύματα, ἢ δαίμονες ὑπὸ ἀρχηγὸν τὸν Σατὰν ἢ Βεελζεβούλ. Οἱ κακοὶ αὗτοι ἄγγελοι ἐπλάσθησαν ἀγαθοί, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐφαναδόθησαν, ὅτι δύνανται νὰ γείνωσι ἴσοι πρὸς τὸν Θεόν, ἐξέπεσαν ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν τῶν δόξαν, καὶ ἀπὸ ἀγαθῶν καὶ φωτεινῶν, ἐγένοντο κακοὶ καὶ σκοτεινοί.

Οἱ κακοὶ ἄγγελοι, ἢ δαίμονες εἶναι ἄπειροι τὸν

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΑΙ ΜΗ ΠΕΡΙ ΚΛΗΡΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

2

Εἶδομεν ποία εἶναι ἡ διδασκαλία τῶν παπικῶν περὶ τοῦ κλήρου. Ἡ ἱστορία ὅμως τῶν αἰρέσεων εἶναι ἀτελείωτος δυστυχῶς. Ἀπὸ τοὺς λατίνους ἀπεσχίσθησαν οἱ Διαμαρτυρόμενοι. Οἱ τελευταῖοι ἀντί ν' ἀναζητήσουν τὴν ὁρθότητα τοῦ φρονήματος εἰς τὴν ἐπισκοπὴν πρὸς τὰς πρώτας πηγὰς τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, προσεπάθησαν νὰ θεραπεύσουν τὸ ἐν κακὸν δι' ἐνὸς ἄλλου μεγαλειτέρου.

Οἱ προτεστάνται ἀπορρίπτουν τὰ πάντα. Ἐκκλησία στρατευομένη δὲν ὑπάρχει. Ἡ μόνη ἀληθὴς εἶναι ἡ ἀφανὴς Ἐκκλησία τῶν ἁγίων. Συνεπῶς καὶ τὸ ἱερατεῖον δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ ἰδιαιτέρα προνόμια. Ἄλλωστε, λέγουν οἱ Διαμαρτυρόμενοι, οἱ μεσάζοντες μεταξὺ λαοῦ καὶ Θεοῦ, οἱ κληρικοί, πρέπει νὰ ἐκλείψουν. Αὐτὴν δὲ τὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ σχίσμα τοῦ καταπετάσματος τοῦ Ναοῦ κατὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Κυρίου. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ὑπάρχῃ κλήρος. Ἀλλὰ παραλλήλως ὅμως πρέπει νὰ εὐρεθῇ καὶ ἓνας συμβιβασμὸς μετὰ τὰ πολλὰ χωρία τῆς Γραφῆς, τὰ ὁποῖα ὁμιλοῦν περὶ πρεσβυτέρων καὶ διακόνων. Ἔτσι ὀνομάζουν τὴν ἱερωσύνην ὑπουργημα καὶ φορέα (Sacerdotium) καὶ ὄχι ἰδίαν τάξιν ἀνθρώπων. Ὅλος ὁ λαὸς εἶναι βασιλεῖον ἱεράτευμα καὶ συνεπῶς ὁ καθεὶς ἡμπορεῖ νὰ διδάσκῃ, νὰ τελῇ τὰ μυστήρια καὶ νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας. Συνεπῶς ὅλοι οἱ πιστοὶ εἶναι ἱερεῖς. Διὰ τὸν διδάσκοντα ὅμως δὲν ὑπάρχει ἰδιαιτέρα στολή, καὶ δὲν ὀνομάζεται ἱερεὺς διότι τοῦτο θὰ ἐσήμαινε σφετερισμὸν τῆς ἐξουσίας τοῦ ἐνὸς καὶ μοναδικοῦ ἱερέως, τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ναὶ μὲν ἐκλέγονται ὠρισμένοι διὰ τὸ ἀριθμὸν, ἔργον δὲ ἔχουν νὰ ἀντιστρατεύωνται εἰς τὸ θέλημα τοῦ παναγίου Θεοῦ, διὰ τοῦτο δὲ προσαποθῶν μετὰ τὴν ἑκάστην νὰ παρασύρουν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ κακόν. Πρέπει δὲ προσέτι νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι ἂν καὶ ἔχουν μεγάλην δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ κόσμου, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ λέγεται ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν «*ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου*» (Ἰωάν. ιβ'. 31), ἐν τούτοις τίποτε δὲν δύνανται νὰ κάμουν χωρὶς νὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἀδειαν ὁ πανάγαθος Θεός. (συνεχίζεται)

Τὸ Ἱερατικὸν Συνέδριον

Μετὰ αἰτίαις προβλήσεως προχωροῦν αἱ ἐργασίαι διὰ τὴν σύγκλησιν τοῦ Ἱερατικοῦ Συνεδρίου. Εἶναι ὅπλον ἁγῆς δυνάμεως. Ὅλοι ὀφείλουν νὰ συμβάλλουν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν του. Ἡμερησίαν σύγκλησιν 10 Ὀκτωβρίου 1957.

«Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι»

Καὶ πάλιν ὁ παλαίμαχος Σύλλογος τῶν «Τρεῶν Ἱεραρχῶν» ὅποι ἦν τιμὴν ὑπὲρ ἡμῶν φωνήν του. Οὕτω εἰς ὑπόμνημα πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, δημοσιευόμενον εἰς τὸ κύριον ἄρθρον τοῦ δημοτύμου περιοδικοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου, μεταξὺ ἄλλων ὑποδείκνυει εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Αὐτοκεφαλῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τὴν ἀνάγκην τῆς δριστεύης καὶ ταχείας λύσεως τοῦ ζητήματός μας κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν Ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας κανόνων. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τὸν εὐσυνείδητον καὶ ἀγωνιστὴν πρόεδρον κ. Βαρναποσιώτην, ὃς καὶ τὸ Συμβούλιόν Του. Ἡ συνηγορία των μᾶς ἐπιτρέπει εἰς τὸν ὄρατον καὶ ἐντιμὸν ἀγῶνα μας.

κήρυγμα καὶ τὰς λοιπὰς Ἐκκλησιαστικὰς διακονίας, αὐτοὶ ὅμως δὲν διαφέρουν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς. Ἡ κατάστασις αὐτῇ, λέγει ὁ Λούθηρ, ὁμοιάζει μετὰ τὰ δίκαια τέκνα ἐνὸς βασιλέως, τὰ ὁποῖα διὰ λόγους καθαρῶς εὐταξίας ἐκλέγουν ἓνα ἐκπρόσωπόν των νὰ κυβερνᾷ.

Καταλαβαίνει λοιπὸν κανεὶς εὐκόλως, ὅτι οἱ Διαμαρτυρόμενοι δὲν πρέπει νὰ ἔχουν μυστήρια. Καὶ πράγματι ἔτσι ἔχει. Ἡ θεία Εὐχαριστία δι' αὐτοὺς δὲν εἶναι ἀναίμακτος θυσία, ἀλλὰ συμβολικὴ τελετή.

Ἡ Ἐκκλησία λοιπὸν κατὰ τοὺς προτεστάντας διοικεῖται μετὰ τρόπον δημοκρατικὸν ἀπὸ μικτὰ συμβούλια (consistoria) καὶ μετὰ τὴν ἐποπτείαν πάντοτε τῆς Πολιτείας.

Ἀπὸ τοὺς Προτεστάντας πλησιέστερον πρὸς τὴν ὁρθόδοξον ἀντίληψιν εὐρίσκονται οἱ Ἀγγλικανοί. Αὐτοὶ ἀποδέχονται τοὺς τρεῖς βαθμοὺς τοῦ ἱερατείου καὶ ἰδιαιτέρον κύκλον λειτουργικῶν πράξεων δι' ἐν ἑκάστον ἐξ αὐτῶν. Καὶ ναὶ μὲν εἰς τὰ 39 ἄρθρα τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει σαφὴς ὁρισμὸς περὶ κλήρου, ὅπως αὐτὸ γίνεται εἰς τὴν πίστιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ λατινικῆς τοιαύτης, ἐν τούτοις ἀναγράφεται ὅτι διδάσκωσι καὶ τελῶσι μυστήρια ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι νομίμως ἐκλέγονται πρὸς τοῦτο. Βεβαίως τὸ ζήτημα τῆς κανονικότητος τῶν χειροτονιῶν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐκφεύγει τῶν σκοπῶν τοῦ παρόντος σημειώματος καὶ ἔχει σχέσιν μετὰ τὴν ἐξέτασιν ἀφ' ἐνός μὲν τοῦ θέματος τῆς κανονικῆς χειροτονίας τοῦ πρώτου ἀγγλικανικοῦ ἐπισκόπου Parker (ἐξασφάλις τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς) καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς σχισματικῆς ἢ αἰρετικῆς φύσεως τῆς ἀγγλ. Ἐκκλησίας.

Μία ἄλλη προτεστάντικὴ παραφυσὶς εἶναι οἱ Κουάκεροι. Οὗτοι ἐπιτρέπουν εἰς πάντα, ἀκόμη καὶ εἰς γυναῖκας νὰ κηρύξουν. Ἀντιλαμβάνεται κανεὶς ὅτι τὸ ἱερατεῖον ἐδῶ εἶναι ἀνύπαρκτον.

Ὅτι ἡ διδασκαλία τῶν Διαμαρτυρομένων περὶ κλήρου εἶναι ἀστήρικτος γραφικῶς μόλις εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν. Ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι δὲν χρειάζεται μεσάζων μεταξὺ λαοῦ καὶ Θεοῦ καὶ ὅτι τὸ παραπέτασμα τοῦτο ἐσχίσθη ὁριστικῶς, ἀποδεικνύεται κακοδοξία.

Πρὸ τῆς θεμελιώσεως τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς γῆς, προηγήθη τὸ κήρυγμα τοῦτο ἥτο ἔργον τῶν ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μετέδιδον τὰ χαρίσματα τοῦ Ἀ-

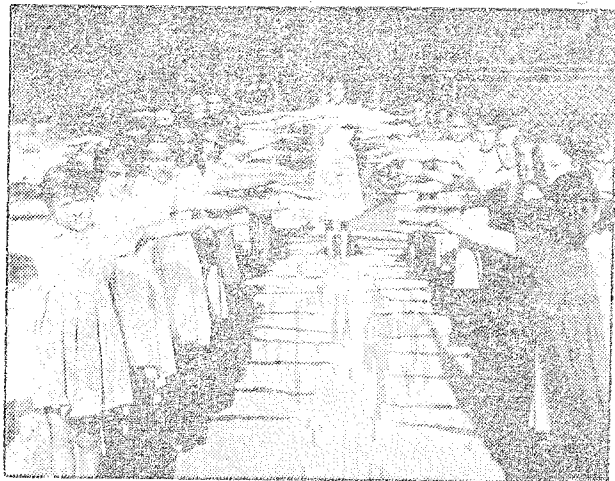
ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀκάκιον Πατῶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μερμεύριαν Καλοσκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐν τῶν Γραφείων

ΑΙ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΟΔΗΓΗΤΡΙΑΣ,"

Εἰς ἓνα θαυμάσιον περιβάλλον, ὅπου τὸ πρόσκειναι ἡμιλλᾶτο μετὰ τὸ γαλανὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ εἰς τὴν θαυμασίαν περιόχην τῆς Βαρυπτόμπης ἐλειτούργησε καὶ ἐφέτος ἡ κατασκήνωσις διὰ τὰ ἄπορα καὶ πτωχὰ παιδάκια τῶν Κατηχητικῶν μας Σχολείων. Ἐφέτος ἡ Ὁργάνωσις ἐνοποθεύσας τὰς ἐγκαταστάσεις τῆς κατασκηνώσεως εἰς ἰδιόκτητον κτῆμα. Ἐφιλοξενήθησαν εἰς καινουργεῖς καὶ εὐρυχώρους σιγνὰς 17 κορίτσια. Λόγω δὲ τῆς ἐνσημιάσεως ἐπιδημίας καὶ κατὰ σύστασιν τῶν ἀρμοδίων ὑγειονομικῶν ἀρχῶν διεκόπη ἡ κατασκηνωτική περίοδος.

Τὰ παιδιὰ τὰ ἐπεριποιήθησαν μέλη τῆς ἀδελφότη-

τος μετ' μητρικὴν στοργὴν καὶ ἐκπαινετὴν αὐταπαρνησίαν. Ὅσα καὶ νὰ εἴπῃ τις εἶναι ἐλάχιστα σχετικῶς μετὰ τὸ μέγεθος τῆς χριστιανικῆς προσφορᾶς τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων. Εἶναι οἱ φιλόπονοι μέλισσαι, αἱ προσφέρουσαι τὸ γλυκύτερον μέλι τῆς χριστιανικῆς καλωσύνης εἰς τὴν διψῶσαν ἀπὸ καλωσύνης κοινωνίαν. Εἶναι αἱ εὐλογημέναι μυροφόροι τοῦ αγῶνος μας, ποὺ δίδουν διὰ τῆς ἀποστολῆς των τὴν πληρότητα εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὸ κίνημά μας. Ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου ὡς τὰς ἐπιβραβεύει, σπουδαίως.

γίου Πνεύματος καὶ ἐχειροτονοῦν πρεσβυτέρους, διακόνους καὶ τέλος Ἐπισκόπους. Ὁ σκοπὸς δὲ τῆς υπάρξεως ἰδιαίτερας τάξεως ἱερατείου ἦτο ὁ ἁγιασμός καὶ διακυβέρνησις τῶν πιστῶν.

Οἱ προτεστάντες ἐπίσης ἀρνοῦνται τοὺς τρεῖς βαθμοὺς τοῦ κλήρου. Τοῦτο ὅμως εἶναι ὀρθόν; Τὰ πράγματα λέγουν «ὄχι». εἰς τὴν Κ. Α. ἀναφέρονται ῥητῶς οἱ Διάκονοι, ἔργον τῶν ὁποίων ἦτο ἡ διακονία τῶν τραπεζῶν, τὸ κήρυγμα καὶ ἡ βάπτισις. Οἱ Διάκονοι ἀντιδιαστέλλονται ἀπὸ τοὺς Πρεσβυτέρους. Αὐτοὶ ἦσαν κυρίως ποιμένες τοῦ πληρώματος. Οἱ Πρεσβύτεροι πολλὰς φορὰς ὀνομάζονται καὶ Ἐπίσκοποι. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶναι οἱ διάδοχοι αὐτῶν τούτων τῶν Ἀποστόλων.

Ἔτσι βλέπομε τὸν Τίτον εἰς τὴν Κρήτην, τὸν Τιμόθεον εἰς τὴν Ἐφεσον, τὸν Ἰάκωβον τὸν Ἀδελφόθεον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὰς ἐπὶ ἀγγέλους τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Μ. Ἀσίας ἐν τῇ Ἀποκαλύψει τοῦ Ἰωάννου.

Ὁ ἐπισκοπικὸς βαθμὸς εὐρίσκεται ἱστορικῶς θεμελιωμένος εἰς τὴν Π. Α. Ὅλος ὁ λόγος ἐναντίον τῶν αἰρέσεων καὶ τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας εἶναι συνδεδεμένος μετὰ τὸν βαθμὸν τοῦ Ἐπισκόπου. Οὔτε εἶναι δυνατόν ἐπισκοπικὸς βαθμὸς νὰ ἔχει καμμίαν σχέσιν μετὰ τὸν σφετερισμὸν τῆς ἐξουσίας ὑπὸ τινος πρεσβυτέρου ἀνυψωθέντος ὑπὲρ τοὺς λοιπούς. Διότι καὶ τοῦτο ἰσχυρίσθησαν οἱ Διαμαρτυρόμενοι.

Μία τοιαύτη προσπάθεια θὰ προσέκρουε εἰς τὴν

ἀντίδρασιν τῶν λοιπῶν πρεσβυτέρων καὶ δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εὐοδωθῇ.

Ἀντιθέτως βλέπομεν τὸν κατάλογον τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀνέρχεται ἕως τοὺς Ἀποστόλους.

(συνεχίζεται)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί, ὅτι: Ὑπὸ τῶν Γραφείων ἡμῶν ἐκδίδονται καὶ ἐφέτος—εὐρισκόμενοι ἤδη ὑπὸ ἐκτύπωσιν—Ἡμεροδεῖκται τοίχου καὶ τσέπης, ἀλλὰ μετὰ περιεχομένου θρησκευτικῆς ὕλης ἀσυγκρίτως ἀνωτέρας τῆς τῶν παρελθόντων ἐτῶν. Θὰ ἐκτυπωθῶσιν ὅμως εἰς ὠρισμένον ἀριθμὸν ἀντιτύπων.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅθεν—καὶ δὲν πρέπει οὐδεὶς νὰ στερηθῇ τῆς τοιαύτης πνευματικῆς ἀπολαύσεως—πρέπει νὰ δηλώσωσιν ἐγκαίρως εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν τὸν ὄνπερ θὰ χρειασθῶσιν ἀριθμὸν ἀντιτύπων, ἵνα ἔχωμεν τοῦτο ὑπ' ὄψιν καὶ μὴ παρουσιάζωνται ἐκ τῶν ὑστέρων παράπονα, ὡς συνέβη κατὰ τὸ παρελθόν.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῶν Γ.Ο.Χ.

Νίκης 33. — Ἀθῆναι

Χριστιανικὸς Ἡρωϊσμὸς

ΜΙΑ ΗΡΩΪΣ

Ἀπὸ τὸ ἀγιολόγιον τοῦ μηνὸς

Ἡ δύναμις τῆς χριστιανικῆς πίστεως εἶναι τόσον ἰσχυρά, ὥστε νὰ ἐμπνέῃ πραγματικῶς ἀσύλληπτα κατορθώματα. Ἡ δύναμις αὕτη δὲν εἶναι μόνον παροῦσα εἰς τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς τῶν μαρτύρων, οἱ ὅποιοι δὲν ἐπτοήθησαν ἀπὸ τὴν φοβὴν τῶν βασανιστηρίων τῶν τυράννων, ἀλλ' ὡμολόγησαν μὲ σταθερότητα τὴν πίστιν τῶν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ εἰσέπραξαν ὡς τίμημα ἀφάνταστα μαρτύρια καὶ φοβερὸ θάνατο, ἀλλὰ τὴν βλέπομεν τὴν δύναμιν αὐτὴν νὰ θριαμβεύῃ καὶ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μακαρίων ἐκείνων ἀνθρώπων, ποὺ μετέβαλλον τὴν ζωὴν τῶν εἰς ἰσθμὸν μαρτύριον διὰ τῆς σκληρᾶς ἀσκήσεως!

Μαρτύριον ὀλίγων ὥρων, ὀλίγων ἡμερῶν ὑπῆρξε τὸ μαρτύριον τῶν πανευδόξων μαρτύρων. Θυμᾶσαι κανεὶς τὸ θάρρος, τὴν περιφρόνησιν πρὸς τὴν ζωὴν, πρὸς τὰ θέλημά της. Κλείει μὲ φοβὴν τὰ μάτια τοῦ σὺν θέαμα τῶν ἀνατριχιαστικῶν βασανιστηρίων μιᾶς τρυφερᾶς νέας ἢ ἐνὸς πανεμόρφου νέου. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὀλίγοι αἱ ὥραι, ὀλίγοι αἱ ἡμέραι!

Τὸ μαρτύριον ὅμως τῆς σκληρᾶς ἀσκήσεως ἀτελείωτο! Ὡσεανοὶ ὑπομονῆς, ὄρειοι ὄγκοι θελήσεως ἀκατάβλητος δυναμισμός. Ἀλλ' ἂν ἴδωμεν τὸ μαρτύριον αὐτὸ ἐνσαρκούμενον εἰς τὴν ζωὴν μιᾶς παρθένου ἡρωίδος.

Ἦκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ. Ἐγεννήθη εἰς Ἀλεξανδρείαν τὸ 410. Ἦτο καρπὸς προσευχῆς καὶ παρακλήσεων εὐσεβῶν, ἀλλ' ἀτέκνων γονέων. Ὁ πατέρας της Παφνούτιος πλούσιος ἀριστοκράτης τῆς Ἀλεξανδρείας, περιῆλθε τὰ μοναστήρια ζητῶν τὴν βοήθειαν τῶν προσευχῶν τῶν ἁγίων ἀσκητῶν διὰ τὴν ἀποκτησιν τέκνου.

Αἱ προσευχαὶ καρποφοροῦν!

Ὁ Παφνούτιος καὶ ἡ σύζυγός του ἀποκοτῶν ὠραιότατο κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον ἐπειδὴ ἐσχόρπισε τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχίαν σὺν σπιτικῷ του, τὸ ὠνόμασαν Εὐφροσύνη.

Λαμπρὸ μέλλον καὶ ἐλπιδοφόρος προοπτικὴ διὰ τὴν νεάνίδα τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἀλλὰ νὰ ἡ πρώτη δοκιμασία! Δώδεκα ἔτων χάνει τὴν μητέρα της. Ἐνα σύννεφον ἐπισκιάζει τὴν χαρὰ τῆς νεάνιδος. Μάταιος κόσμος, χωρὶς ἀξία τὰ ἀγαθὰ του, ἔφ' ὅσον τὰ ἐξουσιάζει ὁ θάνατος. Ἡ εὐγενικὴ ψυχὴ τῆς Εὐφροσύνης ἀναζητεῖ ἀσφαλέστερον προσανατολισμόν!

Εἰς τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας της καὶ ἐπάνω εἰς τὴν ἐξαισίαν ἀκτινοβολίαν τῆς ἐξαιρετικῆς τῆς ὠραιότητος, ὁ πατὴρ της τὴν μνηστεύει μὲ ἕναν ἀριστοκράτην τῆς Ἀλεξανδρείας. Καὶ αὐτὸ ὅμως τὸ περιστάτικόν δὲν τὴν συγκινεῖ. Μὲ παγερὰν ἀδιαφορίαν συμπεριφέρεται πρὸς τὸν νέον καὶ δίδει τὴν ἐντύπωσιν ἀνθρώπου, ἐτοίμου νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ μακρονδὸν καὶ ἐπίπονον ταξίδιον. Τί συμβαίνει; Καὶ αὕτη δὲν γνωρίζει!

Ἡ ψυχὴ μυστηριώδης, ἀλλὰ ἀλάνθαστος δέκτης ὑπερκοσμίων μηνυμάτων εὐρίσκει συνήθως εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν κόσμον τοῦ οὐρανοῦ, μὲ τὸν Θεὸν τὸν

ἴδιον, χωρὶς ὁ ἄνθρωπος νὰ τὸ ὑποκτενθῇ.

Αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὴν Εὐφροσύνην! Πρὸ πολλοῦ ἀνῆκε εἰς ἄλλον κόσμον καὶ ἡσθάνετο τὸ εἶγος τῶν ἀφθάρτων ἡδονῶν του! «Ἐθέλεις πόθω με, Χριστέ καὶ ἡλλοίωσας τῷ Θεῷ Σου ἔρωτι», ἐψέλιξε ἡ ψυχὴ της, χωρὶς ὅμως ἡ ἴδια νὰ δύναται νὰ κατανοήσῃ τὴν ἁρμονίαν τῶν οὐρανίων αὐτῶν φθόγγων.

Καὶ ἔπρεπε νὰ συμβῇ, διὰ νὰ ἀποκαλυφθῇ ἡ ὁδός!

Καὶ συνέβη!

Εὐσεβεῖς γυναῖκες τῆς Ἀλεξανδρείας τὴν παίρουν συντροφίαν τοὺς εἰς ἕνα Μοναστήριον! Τί ὄρατο περιβάλλον! Τί γαλήνη! Τί ἀσφάλεια! Ἡ ψυχὴ ξεκαθαρίζει τὴν γυμνασίαν καὶ ἡ Εὐφροσύνη συλλαμβάνει ἐπὶ τέλους τὸ νόημα τῆς ζωῆς της! Ναὶ ἡ γαλήνη τοῦ μοναστηρίου τὴν ἐκάλει! Καὶ ἐδέχθη τὴν κλήσιν!

«Ἄγιε Ἡγούμενε ὀνομάζομαι Σμάραγδος καὶ ἀνῆκω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀνακτόρων τοῦ Θεοδοσίου. Βαρέθηκα ὅμως τὸν κασμικὸ θόρυβο καὶ ἐπιζητῶ τὴν γαλήνην τοῦ Μοναστηρίου Σου. Δέξου με παρακαλῶ εἰς τὴν συνοδείαν Σου!».

Νέος μὲ παρθενικὴ πορφύρα σὺν πρόσωπο! Ποῦ νὰ ὑποκτενθῇ ὁ ἡγούμενος;

Μετ' ὀλίγον ὁ δόκιμος Σμάραγδος ὑποτάσσεται, κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἡγουμένου, εἰς τὸν γέροντα Ἀγάπιον καὶ ἀποδύεται εἰς σκληρὸν καὶ ἀνελέητον ἀγῶνα! Σφύζει μέσα εἰς τὸν Σμάραγδον ἡ ζωὴ, ἡ ζωὴ μιᾶς νεάνιδος, ποὺ θὰ τὴν ἐφθάνει καὶ αὐτὴ ἡ ἀνοιχθὴ διὰ τὴν ὠραιότητα καὶ τὸν παλμὸν τῆς ζωῆς. Καὶ ὅμως νικᾷ! Νικᾷ τὴν σάρκα! Νικᾷ τὴν ζωὴν! Νικᾷ τὴν φλόγα τῆς σαρκὸς! Νικᾷ τὴν ἀγάπην τοῦ κόσμου. Νικᾷ τὰ πάντα! Νικᾷ ἐπὶ πλεόν καὶ αὐτὸ τὸ πανιοδύναμο πατρικὸ φίλιτρο.

Κουρασμένος ναυαγὸς ἀπὸ τὰς ἀκάρπους ἐξερευνήσεις ὁ Παφνούτιος καταλήγει εἰς τὴν Μονήν. Ψυχία παρηγορίας τοῦ προσφέρουν· οἱ δοκιμασμένοι γέροντες. Δὲν τὸν ἱκανοποιοῦν!

—Ἐχομε ἕνα νέο ἐνάρετο, ποὺ μᾶς ἤλθε ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Θεοδοσίου, τὸν Σμάραγδο. Μήπως αὐτὸς σὲ παρηγορήσει;

Μὲ ἀπληστία ἀπολαμβάνει τὰ παρήγορα λόγια τοῦ Σμάραγδου ὁ Παφνούτιος!

Τί εὐλογημένος νέος μονολογεῖ! Κι' αὐτὰ τὰ δάκρυα σὺν μάτια του πόσο δροσιζοῦν τὸν πόνο μου, γιατί εἶναι δάκρυα συμπόνους!

Βαρετὰ ἄρρωστος ὁ Σμάραγδος! Μέρες τὸν χωρίζουν ἀπὸ τὸν Τάφο! Ὅλοι κλαῖνε, μὰ περισσότερο ὁ Παφνούτιος. Διατὶ ἄραγε;

Δύο ὥραι ἀπομένουν ἀκόμη, πρὶν ὁ Ἀγγελος παραλάβῃ τὴν ὀλόλευκην ψυχὴν, Σὺν κελλί δὲν ἀκούγεται τίποτε. Ὁ Παφνούτιος βλέπει σὺν μάτια τὸν Ἀγγελο, ποὺ σὲ λίγο θὰ πετάξῃ. Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὰ, ποὺ ἀκούει;

«38 χρόνια γυρεύεις τὸ παιδί σου, τὴν Εὐφροσύνην σου. Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, διότι μὲ ἐνίσχυσε εἰς τὸ σκληρὸν αὐτὸ μαρτύριον. Γνώρισε τώρα τὴν θυγατέρα σου, ἐγὼ εἶμαι ἡ Εὐφροσύνη σου».

Τί δύναμις ψυχῆς; Τί μεγαλεῖο; Τί νίκη; Πραγματικὴ ἡρώς ἡ Ἁγία Εὐφροσύνη καὶ δικαίως τὴν τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία εἰς τὰς 25 Σεπτεμβρίου.

ΕΥΘΑΡΣΕΙΣ ΦΩΝΑΙ

Μεταξὺ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, ποὺ διακρίνονται διὰ τὸ ἠθικόν των σθένος ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, συγκαταλέγεται καὶ ὁ ἀξιότιμος βουλευτὴς Δράμας κ. Πινάτης. Εἰς τὸν «Πρωτὶνὸν Τύπον» τῆς Δράμας (Κυριακὴ 8)9)57), ἐδημοσίευσεν τὸ κατωτέρω ἀναδημοσιευόμενον ἄρθρον. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τὸν κ. Πινάτην διὰ τὴν πολύτιμον συμπαραστάσιν του.

Ἐλεόθερα γινώμα

ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ
ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τοῦ Βουλευτοῦ κ. ΠΙΝΑΤΣΗ

Ὁ παλαιοημερολογισμὸς δὲν εἶναι αἵρεσις... Συνεπῶς καὶ οἱ παλαιοημερολογῖται δὲν εἶνε αἵρετικοί, οὔτε ἐχθροὶ τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Πατρίδος. Ἀντιθέτως εἶναι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐξαίρετικῶς πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ Ἕλληνες πολῖται βαθύτατα ἐθνικόφρονες ἐν τῷ συνόλῳ των, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται ἐν διαφωνίᾳ μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἰσχύον ἐπίσημον ἐκκλησιαστικὸν καὶ πολιτικὸν ἡμερολόγιον. Ἡ προσήλωσις τῶν καλῶν αὐτῶν χριστιανῶν, ἀμέμπτων πολιτῶν καὶ ἀρίστων οἰκογενειαρχῶν εἰς τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον, νομίζομεν ὅτι οὐδεμίαν ἐνέχει ἀντίθεσιν πρὸς τὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ μεταξὺ παλαιοημερολογιτῶν καὶ ἐπισήμου Ἐκκλησίας ἀντίθεσις εἶναι ἀβλαβὴς καὶ ἀκίνδυνος καὶ ἐκ τῆς ἀντιθέσεως αὐτῆς εἰς τὸ νὰ πιστεύουν δηλαδὴ εἰς αὐτὸ καὶ ὄχι εἰς ἐκεῖνο τὸ ἡμερολογιακὸν σύστημα οὐδόλως ἀπειλεῖται ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν ἐνότης.

Ἡ ἀνεξιθρησκεία εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι κατοχυρωμένη διὰ τοῦ Συνταγματικοῦ Χάρτου τῆς Χώρας. Ἡ ἐποχὴ τῶν θρησκευτικῶν διωγμῶν παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτί. Συνεπῶς ἀποτελεῖ σφάλμα βαρὺ κατὰ τὴν γνώμην μας τὸ νὰ διώκωνται οἱ φιλήσυχοι, ἄκακοι ὁπαδοὶ τοῦ Παλαιοῦ ἡμερολογίου ὥς ἐάν ἐπρόκειτο περὶ κακοποιῶν. Ἄς μὴ λημονήσῃ δὲ ἡ Πολιτεία καὶ ἡ ἱστορία διδάσκει ὅτι οἱ διωγμοὶ ἀποφέρουν πάντοτε τὰ ἀντίθετα τῶν ἐπιδιωκομένων ἀποτελέσματα.

Υπάρχουν αἵρέσεις, αἱ ὁποῖαι δροῦν καὶ κινοῦνται καὶ προσηλυτίζουσιν, μὲ ποιὰν τινα εὐχέριαν, τοὺς ἀφελεῖς καὶ περιέρχονται τὰ χωρία διανέμοντες ἀντεθνικῶς καὶ ἀντιθρησκευτικῶς περιεχομένου φυλλάδια. Αἱρέσεις τῶν ὁποίων μοναδικὸς σκοπὸς εἶναι ἡ διάσπασις καὶ διάλυσις καὶ ἐξαφάνισις τῆς Ὁρθόδοξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Εἰς αὐτὰς ἂς στραφῇ ἡ προσοχὴ Κράτους καὶ Ἐκκλησίας. Καὶ ἂς ἀφροῦν οἱ ἀκραφνεῖς Ἕλληνες καὶ ἀριστοὶ πατριῶται καὶ φανατικοὶ Χριστιανοί, οἱ Παλαιοημερολογῖται, νὰ ἀσκοῦν τὰ χριστιανικά των καθήκοντα ἐλευθέρως καὶ ἀνενοχλήτως, διότι αὐτοὶ ἐν τῇ ὁλότητι

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΚΑΙ Ἡ ΠΙΣΤΙΣ

ΑΠΛΑΙ, ΑΛΛ' ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἐξ ἀφορμῆς ὁρισμένων θαυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπετέλεσε ἡ Ἁγία Μαρκέλλα εἰς Χίον εὐρέθησαν μερικοὶ, ποὺ ἠθέλησαν νὰ ἀποδείξουν, ὅτι δῆθεν τὰ θαύματα αὐτὰ ἀποτελοῦν ἐπικύρωσιν τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας καὶ ὥς ἐκ τούτου δὲν συντρέχει λόγος νὰ ἀγωνιζόμεθα διὰ τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ ἀντίληψις αὐτὴ εἶναι σοφιστικὴ καὶ ἐσφαλμένη, διότι τὰ θαύματα ὀφείλονται ἀπ' ἐνὸς μὲν εἰς τὴν Παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ, ἀπ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν πίσιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν Παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ τοῦλάχιστον ἀποδεικνύεται ἀπὸ αὐτὴν ταύτην τὴν Καινὴν Διαθήκην. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔλεγε συνήθως «ἡ πίστις σου σέσωκέ σε». Ἀποτελεῖ δὲ αὐθάδεια τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Θεόν, διὰ τὴν θαυματουργεῖ εἰς αὐτὴν τὴν περιοχὴν, εἰς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον κ.τ.τ. Λέγει σχετικῶς τὸ γραφικὸν λόγιον «Τίς ἔγνω νοῦν Κυρίου ἢ τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγένετο;» Ἐχομεν περιπτώσεις διὰ θαύματος θεραπείας ὄχι μόνον ἐπὶ ἑτεροδόξων ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἑτεροδρησκων ἀκόμη.

Τὸ θαῦμα λοιπὸν ἀποτελεῖ ἓνα γεγονός ἐξω ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ ἀνθρωπίνου ἐλέγγου. Πολὺ δὲ περισσότερον, εἰς ὁρισμένας τοῦλάχιστον περιπτώσεις, δὲν δύναται τὸ θαῦμα νὰ ἀποτελέσῃ κριτήριον δικαιοσύνης μιᾶς ὁρισμένης θρησκευτικῆς διδασκαλίας ἢ καὶ ἀποδείξῃ ἀκόμη τῶν ὁρθόδοξων φρονημάτων ἐνὸς ἀτόμου, περὶ ἐθαυματούργησε ἢ ὅπερ εὐηργετήσῃ θαύματος.

Ὁ Κύριος, κατὰ τὴν Δευτέραν Αὐτοῦ Περουσίαν, θὰ καταδικάσῃ μερικοὺς, οἱ ὅποιοι εἶχον ἐπιτελέσει θαύματα καὶ οἱ ὅποιοι μετ' ἐκπλήξεως θὰ ἀναφέρωσιν, ὅτι ἐν τῷ ὀνόματι Του ἐθαυματούργησαν (1), χωρὶς ὅμως ἡ θαυματουργία αὐτὴ νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ τῆς ἐκ τῶν ἔργων καὶ ἐσφαλμένη πίστεως αὐτοῦ καταδίκης.

Ἐν συμπεράσματι γράφομεν, ὅτι ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ πιστεύωμεν, διότι οὕτω ἐδιδάχθημεν ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου, τοὺς Ἁγίους καὶ Θεοφύλους Πατέρας, τῶν ὁποίων αἱ διδασκαλαὶ καὶ οἱ κανόνες ἀποτελοῦν καρπὸς τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς ἐλλάμψεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Παραμένομεν Παλαιοημερολογῖται, διότι ἡ ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισις δὲν εἶναι σύμφωνος μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀκριβείας καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Τώρα ποῦ ὁ Θεὸς θαυματουργεῖ καὶ πῶς, εἶναι δι' ἡμᾶς θέμα ξένον πρὸς ὅσα ὀφείλομεν νὰ πιστεύωμεν. Εἶναι ἐπιβράβευσις τῆς ἀγάπης τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν καὶ Πατρικὴ τούτου ἐπιθυμία νὰ τὸν ἀπαλλάσῃ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ πόνου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΣΙΚΟΥΡΑΣ

Ἀρχιμανδρίτης

τῶν ἀποτελοῦν ἐν τῶν στερεωτέρων βάθρων τῆς κοινωνικῆς μας ὑποστάσεως.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ ΠΙΝΑΤΣΗΣ

Βουλευτὴς

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἡ ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Με ἀφάνταστον κατάκληξιν ἐπληροφόρηθῃ ἡ ἀνθρωπότης τὴν ἐκτόξευσιν τοῦ δορυφόρου. Ἀποτελεῖ μίαν ἀκόμη κατάκτησιν τῆς ἐπιστήμης καὶ μίαν ἐπιβράβευσιν τοῦ ἐργαστηριακοῦ μόχθου τοῦ ἀνθρώπου.

Πολλοὶ ἴσως θὰ θελήσουν νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ἐπιτυχίαν αὐτήν, ὥς ἀπόδειξιν τῶν ὀρθολογιστικῶν τῶν συλλογισμῶν, ὅτι δηθεν δὲν ὑπάρχει Θεός, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος κατάρθωσε νὰ δώσῃ τὸ παρὸν ὄχι μόνον ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ σύμπαν. Φαιδρὰ πραγματικῶς καὶ ἐπιπολαία ἡ σκέψις αὕτη, διότι ἀκριβῶς ἡ ἐπιστημονικὴ αὕτη κατάκτησις ἐνισχύει τὴν πίστιν εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἰδιουτυλίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐναντι τῶν ζώων.

1) Μόνον ὁ ἄνθρωπος καὶ ὄχι τὸ ζῶον δύναται νὰ πραγματοποιήσῃ τοιαύτας κατακτήσεις. Ἐπομένως ὑπάρχει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἕνας παράγων, ποῦ δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ ζῶα καὶ αὐτὸς εἶναι ἡ ψυχὴ, ἥτις διανοεῖται.

2) Ὁ Δορυφόρος αὐτὸς διαψεύδει παταγῶς τοὺς μύθους τῆς τύχης καὶ ἐνισχύει τὴν ἀρχὴν τῆς αἰτιοκρατίας. Δὲν ἐξετοξεύθη μόνος του, ἀλλὰ τὸν ἐξετόξευσε ὁ ἄνθρωπος. Κατὰ συνέπειαν δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀποτέλεσμα χωρὶς αἰτίαν. Καὶ ἡ αἰτία, ἥτις διηθρήωσε τὸ Σύμπαν καὶ τὸ ἐπλαισίωσε μέσα εἰς τοὺς νόμους τῆς παγκοσμίου ἀρμονίας εἶναι ὁ Θεός.

3) Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἐπιστημονικοῦ αὐτοῦ κατορθώματος ἐστηρίχθη εἰς τὴν ἀκριβῆ μελέτην ὀρισμένων θεμελιωδῶν νόμων τῆς φύσεως, ὅπως ἡ ἑλῆξις, ἡ βαρύτης κ.τ.λ. Ἐὰν ἐπεχειρεῖτο καὶ ποσοστιαία παρέκκλισις ἀπὸ τοὺς νόμους αὐτοὺς οὐδεμία ἐπιτυχία θὰ ἐσημειοῦτο. Ὑπάρχουν λοιπὸν Νόμοι. Ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπάρχουν νόμοι, κατ' ἀνάγκην ὑπάρχει καὶ Νομοθέτης καὶ Ἐπόπτης τῆς λειτουργίας αὐτῶν. Νομοθέτης καὶ ἐπόπτης τίς ἄλλος ἀπὸ τὸν Θεόν;

Ἡ κατάκτησις αὕτη ἰώρα διὰ νὰ ἀποβῇ πηγὴ εὐτυχίας πρέπει νὰ ἀναπτυχθῇ πορὰ λήλως καὶ ἡ ἀνθρωπιά τῶν ἀνθρώπων ἄλλως ἕνας νέος Πόργος Βαβέλ ἀνιδρύεται διὰ τῶν κατορθωμάτων αὐτῶν, ἔτοιμος νὰ κατακρυμνίσῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν εὐτυχίαν του.

Ἡ ἀποφύεστε εἰς ἀνευθύνους φήμας

Μόνον ὑπεύθυνον διὰ παροχὴν πληροφοριῶν σχετικῶς μὲ τὴν πορείαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος εἶναι τὸ Γραφεῖον Τύπου παρὰ τὴν ὁδὸν Νίκης 33. Πᾶσα ἄλλη φήμη παρερχομένη ἐν πλανοδίῳ ἀνευθύνων στρατοκρείων δὲν δύναται πάντοτε νὰ εἶναι ἀκριβὴς καὶ ἀσφαλὴς καὶ πρὸ παντὸς ἀγαθῆς.

Παραδείγματα πρὸς μίμνησιν

Κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίες («Βῆμα» 4-10-56) ἡ Γερμανικὴ Κυβέρνησις Μπὸν ἔλαβε σειράν αὐστηρῶν νομοθετικῶν μέτρων, δι' ὧν περιορίζει τὴν κακῶς ἐννοουμένην ἐλευθερίαν, μᾶλλον τὴν ἐγκληματικὴν ἀνδοσίαν τῶν νέων. Βεβαίως ἡ Ἑθικὴ δὲν ἐπιβάλλεται μὲ νόμους καὶ ἐπομένως ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ ἀγνότης εἶναι ἰδανικά ἐμπνεόμενα καὶ φυόμενα εἰς ἀρίστας ψυχάς, ἐν τοῦτοις ὅμως θὰ πρέπει ἡ Πολιτεία νὰ πατάξῃ ἀμειλίχτως τὴν χυδαίαν ἐκείνην ἐμπειρίαν τῆς νεανικῆς ἐπιπολαιότητος, ὅπως ἡ διάθεσις οὐνοπνευματικῶν ποτῶν, ἡ λειτουργία τῶν βρομερῶν ὑπογείων εἰς τὰς μεγαλοπόλεις, ἡ ἀκόλutos κυκλοφορία ἀμαρτωλῶν γυναικῶν πρὸς ἄγαν νεανικῶν ψυχῶν κ.τ.λ. Ἡ Ἑκκλησία διὰ τῶν ἡθικῶν δυνάμεων καὶ ἡ Πολιτεία διὰ τῶν αὐστηρῶν νόμων δύναται νὰ προστατεύσουν τὴν νεολαίαν. Αὐτὰ νάνει ἡ Γερμανία ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλλὰς ὑπνώττει;

Ἡ ἐκ Μακεδονίας Ἐπιτροπὴ

Βαθύτατα μᾶς συνεκίνησε ἡ ἀφίξις πενταμελοῦς ἐπιτροπῆς ἐκ τῆς ὥρας καὶ ἱστορικῆς Μακεδονίας, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν κ. κ. Καλαμάτα, Σαβ. Κοσμίδη, Α. Νικολαΐδη καὶ Ἰ. Ἠλιάδη. Σκοπὸς τῶν ἡτο νὰ διερευνήσουν τὴν ἀγωνία τῶν ἐκεῖ παραρτημάτων διὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Ἡ πραγματικοποίησις τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἐστοίχισε βαρυτέτην θυσίαν καὶ ἀξίζει ἔπαινος εἰς τοὺς Μακεδόνας ἀδελφούς.

Σὺς ἐπανελημμένους συσκέψεις μετὰ τῆς Ἑκκλησιᾶς. Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ Α. Σ. τῆς Π. Ο. Ε. Ο. Κ. ἐλήφθησαν ὀρισμέναι ἀποφάσεις διὰ τὴν προαγωγήν καὶ ἀρτίαν διάδωρσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Ἐμφράζομεν τὴν εὐχὴν αὐτῶν ἀποφάσεις νὰ ἐκτελεσθῶσιν συντόμως, χάριν τῶν ὑψίστων συμφερόντων τῆς πολυεπομένης ὀρθοδοξίας.

Μετανάστασις τῆς αἰωνιότητος

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΣΩΜΟΓΛΟΥ

Ἐκείσε πλησίον Του ὁ Κύριος μίαν ἀγγελὴν καὶ ἐνάρετον ψυχὴν, τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀθανασίου Σώμογλου ἐκ Βόλου. Ὅσοι τὸν ἐγγνώρισαν ἔχουν ζωηρὰν τὴν εἰκόνα ἐνὸς εὐσεβεστάτου καὶ προστάτου χειρὶ τοῦ ἐνὸς θιασώτου τῶν πατρῶν μεταδόσαντος καὶ εἰς τὴν οἰκονομίαν του τὸν εὐλογημένον αὐτὸν σεβασμὸν πρὸς τὰς παραδόσεις. Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ τὸν ἀναστήσῃ καὶ νὰ καταπέμψῃ τὴν δόξαν τῆς γλυκυτάτης Του παρηγορίας εἰς τὴν περικοπέναν οἰκονομίαν του.

Ἐναρξες περιόδου Κατηχητικῶν κ.λ.π.

Εισήλθομεν ἤδη εἰς τὴν νέαν περίοδον. Αἱ οἰκονομικαὶ ἐπανήλθοσαν ἐκ τῆς ἐξοχῆς καὶ ἡ Ἑκκλησία δύναται ἀποτελεσματικώτερον νὰ ἀσκήσῃ τὸ διδασκικὸν τῆς ἔργον. Θὰ πρέπει λοιπὸν ὅλοι νὰ ἐτοιμασθῶσιν διὰ νὰ εὐδοκίμησιν, ὥς καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, τὸ ἔργον αὐτό, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἐξαρτᾶται τὸ μεγαλεῖον καὶ ὁ θρίαμβος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Πολλὰ ἀγαπόμενον ἀπὸ τὴν εὐλογημένην δειγάνωσιν κυριῶν καὶ δεσποινίδων «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια». Καλοῦμαι εἰς τὰ γραφεῖα τὰς κατηχητικῆς καὶ βοηθούσης τῆς Κυριακῆς 7-10-57 (π.ῆ.) καὶ ὥραν 4ην ἀπογευματινὴν.

«Ὁρθόδοξα Νεῖα»

Ἐνυπολόγησε πλοῦσιον εἰς ὕλην καὶ μὲ νέαν ἐμφάνισιν ἐξαφύλλων τὸ τεύχος Σεπτεμβρίου. Ἡ βελτιωσις του εἶναι αἰσθητή. Ὅλοι πρέπει νὰ τὸ ἀποκτήσιν.

Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμίνης

Θεμιστοκλέους 83